

Bilag 36.

Den almindelige danske
Lægeforening.

København, den 6. Juni 1946.

Til Folketingets Udvalg angaaende Eengangsskat.

Da det til Behandling værende Lovforslag om Eengangsskat, særlig hvad angaar Skat paa Formuestigning i Krigsaarene, ikke kan undgaa at ramme Lægestanden med en ganske særlig Vægt og i høj Grad vil føles uretfærdig, tillader man sig høfligst at fremdrage visse Forhold, der medfører en Særstilling for Lægestanden, i Haab om at opnaa Adgang til Lempelser for Lægerne.

Indledningsvis skal man erindre om, at Lægestanden, bortset fra ganske enkelte Undtagelser, ikke har haft Indtægter ved „Værnemageri“ og ej heller har haft væsentlige Indtægter ved legalt Arbejde for Tyskerne. Talrige Læger Landet over har, naar de lejlighedsvis ikke har kunnet undslaa sig for at behandle Tyskere, afslaaet at tage Honorar. Lægernes Indtægter hidrører — i Modsætning ogsaa til en Række andre frie Erhverv — stort set direkte fra Lægens personlige Indsats, og det er en sjælden Undtagelse, at han ved at holde Assistenten, drive Klinik eller paa lignende Maade kan opnaa mere „forretningsmæssige“ Indtægter, der kun indirekte skyldes hans personlige Arbejde.

Dette Forhold medfører, at Lægernes Indtægter ikke er jævnt fordelt hele Livet igennem og specielt, at de væsentlig koncentrerer sig i Aarene fra 40 Aars Alderen til 55 Aars Alderen. Det langvarige Studium, den fleraarige Hospitalstjeneste i underordnede — og som det er almindelig anerkendt — slet lønnede Stillinger medfører, at Lægen først sent kan nedsætte sig og oparbejde en Praksis. Inden for et ret begrænset Aaremaal kan han som Regel ved et intensivt Arbejde opnaa betydelige Indtægter, men det opslidende, fortravlede og ansvarsfulde Arbejde udtrætter ham hurtigt, og det er sjældent, at en Læge, der har passeret 55 Aars Alderen, ikke mærker en væsentlig Nedgang i Indtægterne. Arbejdet og Indtægten afhænger som nævnt af hans rent personlige Indsats, og samtidig med at Aarene mindsker hans Arbejdsevne, søger Patienterne ofte paa Grund af Fagets rivende Udvikling yngre og mere „moderne uddannede“ Læger.

Disse Fakta er Lægerne vel bekendte, og da de fleste Læger er henviste til at pensionere sig selv, tilrettelægger de i Almindelighed deres Økonomi saaledes, at de i den Aarrække, hvor de oppebærer deres væsentligste Indtægt, foretager en betydelig Opsparing.

Det vil let forstaas, at den i Lovforslaget tilladte afgiftsfri Opsparing ikke strækker til for de nævnte særlige Aldersklasser — ogsaa under Hensyn til, at Lægens Driftsmidler: Automobil og Instrumenter i de paagældende Aar vanskeligt har kunnet fornyes, hvilket har nødvendiggjort Henlæggelser til Nyanskaffelser. Kommer hertil, at Basisformuen muligvis har været særlig lav, hvis Lægen kort før 1939 har anvendt en Del af sin Formue til at etablere sig f. Eks. ved Praksiskøb, vil det ses, at den paatænkte Skat efter Forslaget vil ramme særlig de nævnte Aldersklasser af Lægestanden med betydelig Vægt, og flere Læger har allerede udtrykt, at de ved en Gennemførelse af Loven i den forelagte Skikkelse vil føle sig behandlet som unationale Tjenestemænd, der afskediges med nedsat Pension.

Under Hensyn til disse Forhold skal man høfligst henstille, at der i Loven indføres Mulighed for Lempelser for Læger af de nævnte Kategorier.

P. H. V.

(Navn).

(Navn.)